

Лукомская воласць на пачатку XVI ст. Рэканструкцыя

мсячы ў сваю чаргу за рабаванне Полацкага княства, Усяслаў Брачыславіч напаў на Смаленск, захапіў яго і спаліў. Уладзімір Манамах з чарнігаўскімі палкамі рушыў да Смаленска. Але вядулоўны полацкі князь быў ужо далёка. Не застаўшы Усяслава Брачыславіча ў Смаленску, Уладзімір Манамах пайшоў у пагоню за ім, але той ужо быў у Полацку. А ісці зноў, і ісці беспаспяхова, на Полацк у Манамаха не было асаблівай ахвоты. І тут Манамах выканаў сваю крываваю помсту, «пожэгь землю і повоевав до Лукамля и до Логожска, та на Дрыютъскъ воюя, та Чернигову» (Повесть временных лет. Ч. 1. М., 1950. С. 158).

У XI – XIII стст. Лукомскі замак служыў умацаваным жыллём буйнага феодала і ўваходзіў у склад Полацкага княства. У пытаннях знешняй палітыкі Лукомль і ўсе гарады княства – Мінск, Віцебск, Лагойск залежалі ад галоўнага горада, у астатнім жа яны былі самастойнымі. Полацк веў бясконцыя войны з суседнімі княствамі, у якіх удзельнічалі дружыны гарадоў, якія ўваходзілі ў княства. Лукомскія «воі» прымалі ўдзел у разгроме шведаў на Няве (1240), у бітве на Чудскім возеры (1242), у Грунвальдскай бітве (1410).

Значнай з'яўляецца гістарычная роля Лукомскага княства ў складзе Полацкай зямлі і ВКЛ.